Om sättet att sörja

En fredag i slutet av augusti kom beskedet att Norges kung, Harald V, gått bort efter en tids sjukdom, åttionio år gammal. En historisk händelse.

Som alltid i vår nutid en händelse som manifesteras i kollektivt uttryck för sorg, med nedläggelse av blombuketter och tändande av ljus under intensiv bevakning av media.

Det är alltid sorgligt när ett liv slocknar. Men det är oftast också något naturligt som drabbar oss alla, av ålder, av sjukdom eller olyckor. Jag är förundrad över hur vi över tid ändrat hur vi ger uttryck för sorg.

I det privata kan beteendet när en närstående går bort i många fall visa på en skrämmande känslokyla. Jag syftar till exempel på de så kallade **direktare** som förekommer.

Då en människa städas undan utan några som helst krusiduller. Inget meddelande om dess bortgång. Ingen begravningsritual. Ingenting.

Kremering och undanskaffande av askan sköts av personal som har det till yrke. Det är som om personen i fråga aldrig funnits. Man kan verkligen låtsas som att döden inte finns. Man slipper beröras över huvud taget.

Detta står i skarp kontrast till det att människor i så hög grad har behov av att samlas och sörja offentligt vid varje händelse då media rapporterat om plötslig eller väntad död. Den moderna människan har då ett stort behov av att agera unisont.

När vi drabbas av händelser liknande de skoldåd som ägt rum förstår jag att det är ett sätt att protestera, visa sin medkänsla och kanske sin egen rädsla.

Samtidigt tror jag att det här nya sättet att sörja offentligt kanske är samma beteende som när man exponerar sin person på ställen där man får **likes** av andra.

Man syns, får bekräftelse på att man gör som alla andra. Man gör **rätt**. Man visar att man finns till.

Kanske är det också ett sätt att få tillfälle att uppleva en verklig känsla, samtidigt som man betvingar sin egen oro och vetskap om att det egna livet också tar slut en dag. Man sörjer för att man är människa.

Inger Klintberg Danielsson 26-10-10

Formgivning: hovberg.se